

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.353/2023/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (eljáró tisztségviselő: felperes képviselője) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő kamarai jogi előadó
A per tárgya:	illetménykülönbsézzel kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (10. és 11. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 17.K.700.211/2023/9. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2013. augusztus 16-ától az alperes hivatásos állományának tagja járőr beosztásban, a 2015. július 2. napjától 2017. március 12. napjáig terjedő időszakban (a

továbbiakban: perbeli időszak) – az általános szolgálati helyétől eltérően – a déli államhatáron határmenti feladatellátás keretében készenléti szolgálatot teljesített, melyre tekintettel készenléti pótlékban részesült. Szolgálati panaszát – melyben a perbeli időszak tekintetében a készenléti pótlék helyett helyett túlszolgálatért járó ellentételezést (illetménykülönbözetest) igényelt – az alperes elutasította.

A felperes keresete és az alperes védirata

[2] A felperes keresetében kérte az alperes kötelezését a készenléttel elszámolt 1218 óra vonatkozásában 1.369.032 forint illetménykülönbözet és ezen összeg után 2016. május 15. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 5. §-ára, 6. § (1) bekezdésére, 102-103. §-aira, 139. §-ára, 141. §-ára, 350. § (4) bekezdésére, a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) 3. §-ára, 51. §-ára, a Magyar Köztársaság Rendőrségének Csapatszolgálati Szabályzata kiadásáról szóló 11/1998. (IV. 23.) ORFK utasításra, a munkaidő szervezés egyes szempontjairól szóló 2003. november 4-i 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: EK irányelv) 2. cikk 1. és 2. pontjaira, valamint az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésére alapította. Álláspontja szerint a készenlétnak minősített időtartamok alatt ténylegesen szolgálatot teljesített, ebből adódóan nem készenléti pótlékra, hanem a túlszolgálat idejére járó díjazásra jogosult. Az elhelyezési körletben is folyamatosan a munkáltató rendelkezésére állt, mozgásában és tartózkodási helyének megválasztásában oly mértékben volt korlátozva, hogy ez az időtartam pihenőidőnek nem minősülhet.

[3] Az alperes módosított védiratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját vitatta.

A mintaper

[4] A jogelőd elsőfokú bíróság a 7.K.27.649/2018/6. számú végzésével eljárását a 7.K.27.748/2018. számú mintaper befejezéséig felfüggesztette. A Kúria, mint másodfokú bíróság a Kf.VIII.40.348/2021/9. számú jogerős ítéletével (a továbbiakban: a Kúria ítélete) az elsőfokú bíróság mintaperben – előzetes döntéshozatali eljárás eredményeként az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: EUB) a C-211/19. számú ítéletében foglalt jogértelmezése alapján – hozott 101.K.700.256/2021/7. számú ítéletét helybenhagyta; a Jogegységi Panasz Tanács az alperes jogegységi panaszát a Jpe.II.60.020/2022/7. számú határozattal elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével a kereseti kérelem szerinti 1.369.032 forint illetménykülönbözöt, valamint annak 2016. május 15. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kötelezte az alperest. Hangsúlyozottan vette figyelembe az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) 2020. április 30. napján kelt C-211/19. számú ügyben hozott ítéletében és a Miskolci Törvényszék mintaperben hozott – és a Kúria ítéletével helybenhagyott – 101.K.700.256/2021/7. számú ítéletében foglaltakat. Az EUB több – a munkaidő és a pihenőidő fogalmát vizsgáló – döntését (C-303/98., C-151/02., C-397/01 és C-403/01., C-518/15.) elemezve arra a következtetésre jutott, hogy nem készenlétnek, hanem túlszolgálati díjra jogosító munkaidőnek minősülnek azon időtartamok, amelyek alatt a felperesnek folyamatosan az alperes által meghatározott helyen kellett tartózkodnia, a munkáltató rendelkezésére kellett állnia és szükség esetén bevethetőnek kellett lennie, továbbá a kijelölt helyet csekély, az alperes által meghatározott kivételtől eltekintve nem hagyhatta el. Megállapította: az a körülmény, hogy ezen időszakok alatt ténylegesen feladatot nem kellett a felperesnek ellátnia, érdemi jelentőséggel nem bír. A Kúriának az alperes által hivatkozott Kf.VIII.39.876/2021/4. számú ítéletét éppen az alperes által kezdeményezett jogegységi panasz eljárásban hozott Jpe.II.60.020/2022/7. számú határozatra tekintettel nem tartotta irányadónak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Továbbra is a kereset jogalapját vitatva jogszabálysértésként jelölte meg a Hszt. 2. § 28. és 31. pontjait, 139. §-át, 141. § (1) bekezdését, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 89. § (1) bekezdését, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdését. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást iratellenesen állapította meg, mert a felperes szolgálati helye – a Hszt. 2. § 28. pontjára figyelemmel – ténylegesen szolgálati hely címe alatt volt, a városi szervezeti egységénél, amely kifejezi egyúttal a felperes adott szervezeti egység állományába tartozását is. Ezzel szemben az államhatár a szolgálatteljesítés helye volt (Hszt. 2. § 31. pont). Hivatkozott arra, hogy az alkalmazott jogszabályhelyekből az elsőfokú bíróság téves jogi következtetéseket vont le, és az ítéletből nem állapítható meg, hogy a marasztaló rendelkezés milyen jogsértésen alapul. Elismerte, hogy ismereteselek előtte az EUB döntései, de megítélése szerint neki a mindenkor hatályos törvényi rendelkezéseket kell alkalmaznia. Fenntartotta azt a meggyőződését, hogy az elszállásolás helyéül szolgáló oktatási intézményben a felperes szolgálatot nem látott el, és a készenlét elrendelése a Hszt. 141. § (1) bekezdésében írt konjunktív feltételeknek megfelelt. A kijelölt körlet elhagyásának tilalma, korlátozottsága a rövid időn belüli reagálás érdekében volt szükséges. A túlszolgálat teljesítésének további, a Hszt. 139. §-ában rögzített feltételei vannak, amelyeket azonban az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott. A jogszabályok, így a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) és a BM rendelet, nem ismerik szolgálatteljesítési formaként a szálláshelyen történő tartózkodást. Utalt arra, hogy a rendkívüli helyzet rendkívüli megoldásokat kívánt, a feladatok ellátása csak az állomány folyamatos helyben tartásával volt biztosítható. Hivatkozott rendvédelmi szervek célhoz kötött feladatellátására és a szolgálati

érdekre is, valamint a hivatásos szolgálati viszony különleges közszolgálati jellegére (a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény [régi Hszt.] 3. § (1) bekezdése). Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság az EBH2011.2350 számú eseti döntésben foglaltakat hivatkozása ellenére nem vizsgálta, amely miatt sérült a Pp. 346. § (5) bekezdése. Hangsúlyozta továbbá, hogy a Hszt. készenlétre vonatkozó szabálya világos, egyértelmű, megfelel a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény rendelkezéseinek és a 9/1992. (I. 30.) AB határozatban megfogalmazottaknak. A másodfokú bíróság esetleges ezzel ellentétes álláspontja a Pp. 131. § (1) bekezdése alkalmazásának szükségét veti fel.

[7] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, mert álláspontja szerint az összhangban áll az EUB és a Kúria vonatkozó döntéseivel; az alperes csupán a perben előadott érveit ismételte meg. Okafogyottnak vélte a hazai jogi szabályozásra való fellebbezési hivatkozást a közösségi jog elsőbbségére és arra tekintettel, hogy az EK irányelv rendelkezései a határszolgálatot ellátó hivatásos állományú személyek esetében is alkalmazhatók. Nézete szerint az iratellenességre utaló alperesi érv alaptalan.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[8] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján helyesen rögzítette, az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése helytálló; azzal az ítéltábla egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben a következőket emeli ki.

[10] Az ítéltábla a felülbírálat terjedelme vonatkozásában kiindulópontként előrebocsátja, hogy a fellebbezéssel támadott döntés – a jogegységi panasz eljárás eredményének ismeretében – a Kúria ítéletével helybenhagyott mintaperben hozott ítéleten alapul. A Kúria Kfv.II.37.481/2019/9. számon és Kfv.II.37.483/2019/9. számon közzétett ítéleteiben kifejtett álláspontjának megfelelően a Kp. 33. § (2) bekezdésében szereplő rendelkezésből, mely szerint amennyiben a mintaperhez képest tény- és jogbeli azonosság áll fenn a mintaper befejezését követően elbírálásra kerülő jogvitánál, a közigazgatási bíróság azt a mintaper eredménye szerint tárgyaláson kívül bírálhatja el, az következik, hogy a mintaperben hozott ítélet – tény- és jogbeli azonosság esetén – a közigazgatási perben eljáró bíróságot köti. A mintaper, mint jogintézmény célja is aligha fogható meg másban, mint hogy mintául szolgál az azonos ténybeli és jogi megítélésű ügyek eldöntésében. Amennyiben a mintaper eredménye a tény- és jogbeli azonosság esetén nem lenne kötelező az eljáró bíróságra, akkor nem volna pergazdaságossági, célszerűségi, vagy bármilyen más perjogi haszna, értelme, hanem csak üres, tartalom nélküli jogintézménnyé válna.

[11] Emellett az egyes törvényeknek az egyfokú járási hivatali eljárások megteremtésével összefüggő módosításáról szóló 2019. évi CXXVII. törvény intézményesítette Magyarországon a korlátozott precedensrendszert, amelynek lényege, hogy a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) 2012. január 1. napja után közzétett határozataitól csak indokolt esetben lehetséges eltérni, a jogkérdésben való eltérést a Pp. 346. § (5) bekezdése értelmében a bíróság külön indokolni köteles.

[12] A Kúria ítéletének felperese 2015. július 5. és 2017. április 25. között vett részt készütségben a migrációs válsághelyzethez kapcsolódóan határmenti feladatellátásban, elszállásolására ugyancsak egy rendészeti szakközépiskolában került sor. A készenléti szolgálat ideje alatt a felperes rendelkezésre állt és pihenő idejét is itt töltötte, előjárója parancsát várta arra, hogy milyen időpontban kell menetkész állapotba helyeznie magát és az államhatárnál kijelölt szolgálati helyen szolgálatot teljesíteni. A felperes a laktanyából a két szolgálatteljesítés között a pihenő idejében sem távozhata el. A rendelkezésre állási és pihenőidőre is előírták számára, hogy a kijelölt pihenőhelyen 10-15 percen belül menetkész állapotban, a váratlanul elrendelt szolgálatteljesítésre álljon készen. A Kúria e tényállás alapján mondta ki elvi élel, hogy amennyiben a készenlét alatt a hivatásos állományú a munkáltatója rendelkezésére állt, és nem volt abban a helyzetben, hogy a szabadidejével szabadon rendelkezzen, a szolgálati helyét nem hagyhatta el, állandóan szolgálatteljesítésre kész állapotban kellett várakoznia, nincs jelentősége annak, hogy a készenlét alapján sor került-e tényleges munkavégzésre, mivel a rendelkezésre állással töltött idő is túlszolgálatnak minősül.

[13] A másodfokú bíróság a perbeli esetben megállapította, hogy a jelen fellebbezési eljárás tárgyát képező ügy és a kúriai ügy közötti ügyszabánosság mind ténybelileg, mind jogilag fennállt, a Kúria szóban forgó döntése 2012. január 1. utáni és a BHGY-ban megjelent, ezért az mind a mintaper szabályai, mind annak precedensjellege folytán az elsőfokú bíróságot és a másodfokú bíróságot is kötötte.

[14] Az alperes sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezésében nem jelölt meg és nem bizonyított olyan körülményt, amely a Kúria ismertetett ítéletétől való eltérést észszerűen indokolta volna. Az alperes lényegében megismételve a már az elsőfokú eljárásban is megfogalmazott álláspontját arra hivatkozott, hogy a készenlétnek a Hszt. 141. § (1) bekezdésének feltételei fennálltak. Ezt a kérdést az említett azonos tényállású ügyben a Kúria – figyelemmel az EUB esetjogára – eldöntötte. Mindezek alapján az ítéltábla a mintaper eredményét, a Kúria ítéletét, jogértelmezését és az azokban megállapított tényállást vette alapul és tartotta irányadónak az elsőfokú ítélet felülbírálata során.

[15] Az alperes helyesen érvelt azzal, hogy a szolgálati hely fogalma a Hszt. 2. § 28. pontja alapján valójában azt a szervezeti egységet jelenti, amelynek állományába a felperes tartozik. Ekként azonban a felperes szolgálati helyét az elsőfokú bíróság az ítélet [2]-[3] bekezdéseiben a keresetlevél mellékletét képező okiratokkal összhangban állóan rögzítette. A

szolgálati hely nem egy fizikai értelemben vett helyet, hanem szervezeti egységet jelöl. A fogalmi zavar – az alperes hivatkozásával szemben – nem az elsőfokú bíróság helytelen vagy iratellenes ténymegállapításából, hanem a Hszt. 141. §-ának nem konzekvens szóhasználatából ered, ugyanis ez utóbbi szerint a szolgálati előjáró a szolgálati helyen kívüli helyen tartózkodásra kötelezheti a hivatásos állomány tagját, vagyis egy szervezeti egységre utaló fogalmat párosít egy fizikai tartózkodásra alkalmas helyre utaló fogalommal. Az elsőfokú bíróság a szolgálati hely fogalmát megfelelően alkalmazta, és állapította meg, hogy a felperes esetében csak a szolgálatteljesítés helye változott átmenetileg, a szolgálati feladatokat nem a szervezeti egysége székhelye szerinti közigazgatási területen (Hszt. 2. § 31.), hanem az államhatárnál kellett ellátnia, míg pihenőhelyként a oktatási intézményt jelölték ki számára. Mindamelllett az ügy érdemére nézve ennek nem volt perdöntő jelentősége, mivel a perben döntő tényezőnek – az alábbiak szerint – a helyhez kötöttség és a szabadidő rendkívül korlátozott felhasználása minősült.

[16] A kereset jogalapját illetően a perben arról kellett dönten, hogy a felperes által előadott és igazolt, az alperes által sem vitatott tények, nevezetesen az, hogy a felperes a számára kijelölt pihenő helyet nem, vagy csak kivételesen, külön engedéllyel hagyhatta el és folyamatosan az alperes rendelkezésére kellett állnia, alátámasztják-e a készenlét törvényi feltételeinek fennállását, vagy olyan többlet tényállási elemekről van szó, amelyek már túlmennek azon. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróságnak azt is vizsgálnia kellett, hogy az elhelyezési körletben való ilyen tartózkodást munkaidőként vagy pihenőidőként kell-e számításba venni. A jogvita kereteit az elsőfokú bíróság helytállóan ismerte fel, és az EUB, valamint a Kúria iránymutató döntéseinek megfelelő alkalmazásával a megállapított tényekből helyes jogi következtetésekre jutott. Alaptalanul állította az alperes, hogy az elsőfokú ítélet indokolásából a marasztalásra vezető jogsértés nem volt megállapítható, ezért sérült a Kp. 89. § (1) bekezdése. Az elsőfokú bíróság okszerű és logikus, a beszerzett bizonyítékokkal alátámasztott indokát adta annak, hogy az elhelyezés körülményei miatt a felperes elhelyezési körletben való tartózkodása miért minősült pihenőidő helyett munkaidőnek, és miért nem készenléti pótlékot, hanem túlszolgálati díjat kellett volna részére számfejtani.

[17] Egyetértett a másodfokú bíróság a fellebbezési ellenkérelem azon hivatkozásával, hogy a kereset jogalapja kapcsán az alperes új érveket a fellebbezésében nem hozott fel, csupán az elsőfokú eljárásban előadottakat ismételte meg. Az EUB a C-211/19. számú ügyben egyértelműen és a tagállami bíróságokra nézve kötelező módon állást foglalt arról, hogy az EK irányelv 2. cikk 1. és 2. pontjait alkalmazni kell a rendvédelmi szervek azon tagjaira, aki valamely tagállam külső határain határőrizeti feladatokat látnak el harmadik országok állampolgárainak az említett határokon való beáramlása esetén. E jogértelmezés megnyitotta az utat az EUB további, a munkaidő és a pihenőidő elhatárolása körében kialakított joggyakorlata megfelelő alkalmazása előtt is, amely joggyakorlatot az elsőfokú bíróság az ítéletében részletesen elemzett. Súlytalan volt az alperes azon érvelése, hogy neki a mindenkor hatályos törvényi rendelkezéseket kell szem előtt tartania. A jogszabályokat a bíróságok, az uniós jogot az EUB értelmezi, a jogalkalmazónak, így az alperesnek is a bíróságok által adott jogértelmezés figyelembevételével kell a törvényeket alkalmaznia, nem mellőzheti a bíróságok által követett joggyakorlatot.

[18] Az alperes részletes okfejtés nélkül utalt arra, hogy a túlszolgáltatnak a Hszt. 139. § (1) bekezdésében írt – az elsőfokú bíróság által figyelmen kívül hagyott – további feltételei is vannak, ugyanakkor nem fejtette ki, hogy melyek ezek a további feltételek. Az elsőfokú bíróság a döntése jogalapjaként jelölte meg a Hszt. 139. § (1) bekezdését; helyesen, hiszen a per tárgya éppen annak eldöntése volt, hogy a perbeli tényállásra a Hszt. 139. § (1) bekezdése vagy 141. § (1) bekezdése alkalmazandó. Az alperes csak általánosságban utalt az Rtv.-re és a BM rendeletre is, mint olyan jogszabályokra, amelyek a pihenőhelyen való tartózkodást nem ismerik el szolgálatteljesítési formaként. A másodfokú bíróság az általános, konkrétumokat nélkülöző hivatkozás miatt ennek érdemi vizsgálatába nem bocsátkozhatott, azt mindazonáltal megjegyzi, hogy az elsőfokú ítélet nem tartalmaz olyan megállapítást, miszerint a pihenőhelyen való tartózkodás szolgálatteljesítési forma lenne.

[19] Az ítéltábla hangsúlyozza továbbá: az elsőfokú bíróság olyan megállapítást sem tett, hogy a feladatokat más módon is el lehetett volna végezni, és nem kérdőjelezte meg a szolgálat-szervezés módjának indokoltságát vagy a szolgálati érdek érvényesítésének szükségességét sem. Az EUB és a Kúria jogértelmezésével egyezően csupán arra mutatott rá, hogy bár a készenlét elrendelésével a hivatásos állomány tagjának szolgálati helytől eltérő tartózkodási helye kijelölhető, de a cselekvési szabadsága a perbeli esethez hasonló módon csak az okozott hátrányok megfelelő ellentételezésével korlátozható. Ezen nem változtat az az alperesi állítás, hogy a felperes feltehetően a jogviszony különleges jellegének ismeretében létesített jogviszonyt, mert a jogviszony különleges jellege nem mentesíti az alperest a túlszolgáltatért járó díjazás megtérítése alól.

[20] Az alperes meggyőződésével szemben az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Pp. 346. § (5) bekezdését. E rendelkezés második mondata szerint a jogi indokolás tartalmazza azokat az okokat is, amelyek miatt a bíróság jogkérdésben eltért a Kúriának a BHGY-ban közzétett határozatától, vagy az arra irányuló indítványt elutasította. Ez azt a határozatot jelenti, amelyet a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (Bsz.) 41/B. § (1) bekezdése alapján a Kúria 2012. január 1-je után hozott, és a BHGY-ban is közzétett. A EBH2011.2350 számú eseti döntés (Legfelsőbb Bíróság Mfv.II.10.132/2011.) ugyan megtalálható a BHGY-ban, de az 2011. június 29-én kelt, vagyis nem felel meg az említett kritériumoknak, ezért az elsőfokú bíróság nem sértette meg az indokolási kötelezettségét azzal, hogy részletesen nem tért ki külön erre a döntésre. A másodfokú bíróság leszögezi ugyanakkor, hogy a szóban forgó legfelsőbb bírósági ítélet más tényállás mellett, és nem a jelen ügyben alkalmazott Hszt., hanem a régi Hszt. alapján került meghozatalra, így az a jelen ügyben egyébként sem lehetett irányadó.

[21] Az alperes nem fogalmazott meg határozott indítványt az Alkotmánybíróság utólagos normakontroll eljárásának kezdeményezése tárgyában, és a másodfokú bíróság hivatalból sem látta szükségét egy ilyen bírói indítvány megtételének. Egyetértett az ítéltábla azzal, hogy a Hszt. készenlétre vonatkozó szabálya világos, egyértelmű, eleget tesz a normavilágosság alkotmányos követelményének. Az alperes – a fellebbezésének tartalma szerint – valójában nem a rendelkezés Alaptörvénnyel való összhangját kérdőjelezte meg, hanem az elsőfokú bíróság jogértelmezését, amely kapcsán nem az Alkotmánybíróságnak, hanem a jelen másodfokú bíróságnak van hatásköre állást foglalni.

[22] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[23] A felperes a fellebbezési ellenkérelem elkészítésével kapcsolatos perköltsége megfizetésére az alperest kérte kötelezni, de igényét sem összegszerűen, sem konkrét jogszabályi rendelkezésre utalással nem számította fel, ezért arról az ítéltáblának a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán irányadó 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1)-(2), (5) bekezdései, valamint 82. § (3) bekezdése alapján rendelkeznie nem kellett. Megjegyzi a másodfokú bíróság azt is, hogy a képviselő ügyvédi meghatalmazást sem az első-, sem a másodfokú eljárásban nem csatolt, a rendelkezésre álló 17.K.700.211/2023/5. számú beadványa alapján nem ügyvédként, hanem szakszervezeti tisztségviselőként eljárva kapott meghatalmazást a felperes perbeli képviselőre, amelyre tekintettel – a Kp. 26. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 65. § h) pontja, 69. § (1) bekezdése, 70. §-a és a Hszt. 313. § (7) bekezdése rendelkezéseire is figyelemmel – a jogi képviselői tevékenység ellátásáért a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 1. §-ában foglaltak alapján perköltségre egyébként sem tarthat igényt.

[24] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[25] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[26] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. november 15.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Koós Szabolcs s. k.	dr. Bíró Péter s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró